

ръцитѣ на царя. Цѣлъ день скърцаше съ жбѣ Думлохъ и мислѣше какъ да придобие отново загубеното си високо положение.

И ето, че една тъмна нощъ Думлохъ събра вѣрни хора, промъкна се въ кжщата на дърваря и открадна сребърния му глигански жбѣ. А на сутринята отиде при царя и му рече:

— Милостиви господарю, твоята доброта и щедростъ се славятъ отъ всички твои поданици. Но пита се, съ какво ти отплашатъ тия, къмъ които ти си така щедръ и великодушенъ? Интересно е, напимѣръ, да се знае, дали оня дивъ, неблагодаренъ дърваръ пази още сребърния жбѣ, като знакъ на вѣрни и добри чувства къмъ Ваше Величество.

— Разбира се, че го пази! — отвърна царь Алиазаръ и заповѣда да повикатъ дърваря.

— Кжде е жбѣтъ, който получи отъ мене въ знакъ на вѣчно приятелство и царска милостъ? — попита царьтъ, когато дърварьтъ се яви въ подножието на трона.

— У мене е! — отговори самоувѣрено дърварьтъ и отиде да го донесе.

Но като си отиде въ кжщи, той претърси всички стаи и кжтчета и никжде не го намѣри. Тогава бедниятъ и честенъ човѣкъ разбра, че съ старитѣ и хитри царедворци не ще може да излѣзе на глава, махна съ ржка и, незабелязанъ отъ никого, си отиде наново въ гората.

— Повѣрва ли сега, милостиви господарю? — каза лукавиятъ Думлохъ, когато вече стана явно, че дърварьтъ е избѣгалъ. — Видѣ ли какъ ти се отплащатъ нѣкои хора за твоята добрина и великодушие?

Замисли се царь Алиазаръ, изгледа изпитателно стария си съветникъ и изведнажъ извика така грѣмовно, че мраморнитѣ стълбове на двореца потрепераха:

— Да не се казвамъ Алиазаръ и още днесъ да пропадне цѣлото ми обширно царство, ако ти, дърта лисицо, не си забъркалъ цѣлата тая каша!

Разтрепера се Думлохъ и така се разтрепера, че за обща изненада отъ джоба му падна сребърния жбѣ.

— Веднага го вържете и го изгорете живъ предъ